

Fecske Csaba

Az erdei házból

az öreg nyírfába
kapaszkodva sírt a szél
egész éjszaka

*

lement a nap
verítékezni kezd a fű
égfoszlányok libegnek
a lombok közt

*

ahogy letörik róla
egy száraz ág
nagyot káromkodik a fa

*

ciripelő tücskök varrogatják
türelmesen csöndemet

*

fölnéztem az égre s hirtelen
tele lett a szemem csillagokkal

*

a föld alatt gyökerek
hallgatnak mélyen
van miről

*

megborzong a Bükk
ahogy a fáról
harmatcsöpp pottyán az avarba

*

ahogy bezártam az ajtót
hallottam az ajtórésbe
szorult ég nyöszörgését

*

vajon mit gondolhatott rólam a fias nyúl
mely csaknem földig érő hassal
menekült előlem

*

piros szemeit villantja rám a som
karmát élesíti a szélben a csipke
a leghitelesebb forrásból tudom
hol vagyok s mi vár rám

*

rőt fűszálak közt
a tavalyi nyár nyoma

*

kakukk szól messze az erdő mélyén
vajon melyikünk szerencsésebb
én aki tudok róla
vagy ő aki nem tud rólam

Ha már nem vagy itt

hattyú csillogó néma fehéré
a piszkosszürke víz színén
fönt az ismerős hegy énekel
de a hangig már nem érek el
mintha itt se lennék köd
ereszkedik a tó szemére

saját magamba ütközök
amint az elveszett napot hozom
kinek kényszeredetten dolgozom
Isten fontoskodása nem érdekel
árnyék szomorkodik egy padon
sóhaj még célba sose ért
ha szenvednél is csak magadért

két szív közé szorult nyár
száz év magány –
pohár sör lángos cigarettafüst
szétesett részletek a fiú és a lány
arcát mint szélvédőre tapadt
falevelet viszi szemén egy madár
így vagy úgy a fű a lomb a helyszínen
dolgozik akkor is ha már nem vagy itt

Leleszi Balázs Károly

Nappal és éjszaka közt

Ím, a falusi portádig egy szénásszekér közelít,
minden kerékcsikorgásban hurkot és évfordulót
sejtesz, mégis úgy gondolod, benned több
a góbés furfang, mint a nyikorgó kerekekben,

és a kertedbe bemerészkedtek a tiltott fák is,
madársikoly, a nyárvégi nap bíbort tékozol,
erre meg azt mondd, szíved egy égő csipkebokor,
s kell, hogy tüzet lássál, ott, ahol mások fűstről

szólnának, a présház felől kutyaugatás, kövek
belsejében csillagvirágok, mint kinyíló fészerajtó,
úgy jönnek elő a régi emlékek, csupa jelenlét,
csupa távollét, kifürkészhetetlen kapcsolat,

amit csak ti ketten értetek, és a parázsvivő csend.

Fénnyel-átítatott szelek

Fénnyel-átítatott szelek röptézik a függönyöket, én pedig
ilyesmin gondolkodom, hogy „az élet tengermozgás”,
ez olyanféle kifejezés, mint amikor így szólunk csendesen:
„a szerelem ár-apály”, és ki kell, hogy nézzek az ablakon,

ez az a mosoly, amivel a nyárnak szoktunk búcsút inteni,
ha vakulásig néztük, és ki kell szaladnom a kertbe, ellenőrizni
a tengernyi fényben-fürdő világot, a méhdongásos kábulatot,
aztán visszatérve írni kezdek, hogy érzed-e te is lelkedben,

ezt az ember-feletti jelenlétet, ebbe kéne horgonyt vetni,
nem a múlt kőcsipkés szakadékaiba merülni, hanem a jövő
mélysége felé lendülni, mint a rozsdafarkú kismadaraim,
akik elhagyva fészkeiket, ezt éneklük: kell, hogy fényt, szelet,

utat, tengert mondjunk, ott, ahol mások elmúlásról beszélnek.

Berka Attila

A bál(-triptichon)

(olaj, szélesvászon, lx2,35)

Balról

He-he, nem így képzelted. Csattanós válaszként csak egy erőtlen, bár vibráló nemet vagy képes kipréselni magadból. A hiányérzet idegfeszítő, és az immár megsemmisült séta a parkban, hogy aztán egyedül a padon nehéz slukkok börtönében, furcsa füstfigurák felhőjében. Legalább két órája ülsz itt, harmincöt perccel múlt fél hat, ha jól rémlik, akkorra beszéltétek meg, de késik, innen nézve nagyon is sokat, nem meglepő tehát, ha felvetődik a kérdés: szeret? Szereted?

Körülöttes tavaszodik: a sóderösvényeken idős asszonykák páváskodnak, madárfütty, kutyaugatás, a lányokon ruha alig, csak mosoly, incselkedés. Nevetsz, most szívesen átnéznél magadon, molyolnál, piszmognál, silabizálgatnál, úgy jobban telne az idő, múlna az élet, akár azt is érezhetnéd, mégis van értelme, mégis izgalmas, mégis cél meg ok, és könnyebben viselnéd talán, hogy genetikai tévedés vagy, a természet egy félresikerült napjának mannája. Ülőgumóid elzsibbadnak, fel kell állnod.

A pázsiton megszedülsz, meginogsz, pedig a zebrán még át kell menned. Bután elvágódsz, fejedet a járdaszegély simogatja, a szél rád fújja a mai újságot. Valaki segítségért kiáltozik, az ő hangja is lehetne, óvatosan tápáskodsz, mozdulatlanul állsz fel. Leporolod a zakódat, körbenézel. Körülöttes néhány különös ember mutogat mellhasára, ostoba fajankók módjára bizonygatják elsőbbségüket, aztán kissé hátrahőkölnek légüres tekintetedtől, már egymást lökdösik, odahagyod őket.

Zöld van. Szemben veled a kávézó eklektikus homlokzata, a feliratból ki-kibillen a vörös té. Látható ösvény nyílik a járókelők tömegében, kétségkívül sietnek, de könnyedén átjutsz rajtuk. Cipőd műanyag talpa ropogós léptekkel repít a leghátsó asztalhoz. Pincéző-fogsor robban eléd, perifériád filléres Bosch-kópiákba nyugszik bele. Kavalkádból másznak elő a beszélgetések, a szomszéd asztalnál fiatal lány ül. Üres fényt érzel, odakint, az utcán történt valami, hallottál, hallottad a hangját, meg mernél rá esküdni, hogy ő. Ha most felpattanásból vágódnál ki a helyiségből, talán pont hoppon maradnál. Darabokból összeragasztott, entellektüel tükör nyomaszt. Legalább beesett szemed vagy ápolatlan borostád látványa simogatná önsajnálkozásodat. De nem. Tekinteted tiszta, átható, külsőd igényes. Lehangelő nyugalomtól sugárzik a bőröd.

A jól megszokott unalmas kávéházi csend. Ráncoló-dékoltságok, fel-felbukkanó medalionok, öntudatos szipkák, karcoló-koppanó pecsétgyűrűk, feszülő nadrágok. Rendelt kávé egy pohár hideg szódavíz kíséretében érkezik, a kedveskedni akaró, ki tudja, talán több megbecsülésre vágyó felszolgáló hölgy selymesen illatozó fáradt sziluettje a kötelező ráadás. Hajlobogás faltól plafonig, látószögged betérítése tökéletes folyamat-

ban van, de kissé leblokkolsz a lehetőségtől, akár veszélyes anpasszanná is alakulhat ez a délután.

És esteledik. Az utolsó korty és az utolsó pillantás felejthető, közönséges és kaotikus. Középkori lovagként lépsz az utcára, vegyülsz a csökkent létszámba. Súrlódsz az aluljáróban, hiszen haza akarsz jutni. Nincs mondanivalód, nincs gondolnivalód, vonzó ez az üresség, ahogy tudatod mintha sorompónál álldogálva várná bambán, hogy végre vége legyen a kilótt tankokat szállító, csigalassúsággal vánszorgó tehervonatnak. Aztán egy tesze-tosza attitűddel fogsz kezet, erősen a szemébe nézve szorítod és rázogatsz, kábultan érzed, ahogy a véredbe spriccel a perverzitás, pedig a gyűléseken mindenki szerette remek retorikai képességeidet, magas fokú, éretten zakatoló intelligenciádat, tenyérbemászó stílusbravúrjaidat.

Szürkületi bolyongás, pocsolják a járdákon, a járdákban, illetve semmi. Ingertelen, töpörödött környezet próbálja újabb és újabb játzmák szabályait beléd gyömöszölni, hiába, innen már csak zuhanni lehet, a keserűség omlóssága megkerülhetetlen. Cipőd talpának ropogásában immár te is benne vagy, hogy hallgathasd, ahogy a nosztalgia utcái, terei az emlékként megtúrt korok fűzfáiként hajladoznak a szélben. A világ változik, még ha te inkább az állandóság felé kacsingatsz is, hogy végérvényesen megszabadulj a vágyaidtól.

Ám addig is pulzálsz és elszíneződsz, a kádat teleöntöd temperával, sikítózva belehuppansz, hamisan, de büszkén és igazi átéléssel énekelsz, hogy boldognak tűnj a tükörben. Fogkrém hancúrozik mosdószivaccsal, a tusfürdők samponoznak, habos a szád, vidámkodva pancsolsz. Hórihorgas rocksztár, szigorú vízilabdázó, a tengerek ura, bűvár, betyár a mocsárban, aztán törölközővel felszeleteled őket. Marad időd a vacsorára is, mákos tésztát húslevesezel, körbekémelelsz, majd felvállalod az éjszakát.

Középen

Kék, zöld, fekete, fény. Bálterem a kastélyban. Duzzadó estélyi ruhák, vibráló keringő, folytonos kacagástól ráncos arcok, pedig a gróf úr még csak esti sétája közepén tart, talán most érkezett a patakhoz. Ott általában mosolyogva kacsázik, mint egykor édesapja.

Vágyakat korbácsoló pezsgőspoharak csilingelnek, a falakra és csillárookra gyűlő verejték sűrű szaftként csepeg vissza, helyenként magakellető csüggedéssé gyűlik, hogy felszínre törhessen a másokban kéjtelenség, a bágyadt pasztell.

- Tegnap Sfyéknél vacsoráztunk. Képzeld, a báró ingujjban fogadott!
- Hallatlan, drágám! Hogy bírtad ki?
- Ne is mondd, kedvesem! Az egész testem remegett az undortól!

Remegés, igen, ahogy sóhajokká bomlanak.

Végre feltűnik A úr, a rettentően vonzó és férfi, a sikeres és bálványozott tárgy a nők testében. Mozartba kezd a zenekar. Megrendelt és elvárt varázs, az izgatás első hivatalos felvonása. A lobogó szoknyák belepik a fotelokat, a lágyan surranó hangok forróvá nyálják a falakat. Perzselőn gőzölgő köd árad szét, s néha ebbe a katlanba köhintenek egy-egy csalókan félszeg mondatot a lüktető halántékúak.

- Álomban egy meztelen férfi feküdt előttem az úton, de túléltem.

Cinkos kacsintással mesélnek a hölgyek, a mindentudó urak apró bólintással jelzik, értik az olcsó szándékot. Az illúziók nyáladzva tekeregnek és kavarognak, hiszen a talán sohase volt boldogabb idők elmúltával a tükör helyén úgymint csak a szájalom marad. A reménytelenül összezsavarodó testek hiába próbálkoznak a függetlenséggel, a nemiség túllép a határokon.

Aztán egyszer csak sárgulni kezd az éjszaka, a bál recsegve-ropogva idomul a virradat közeledtéhez. A megfáradt személyzet szétfolyó pillantásokkal szedi össze a Mozartból lett szemetet zizegő zacskókba, és egykedvűen hessegeti el a szagtól és fénytől szédült rovarrajokat. Körömlakkos férfihátak, szakálldörzsöléstől vöröslő, púdertől aszott női nyakak, rúzspecsétes függönyök, pezsgőtől híg hányásfoltok a küszöbökön. Kiszivattyúzott koponyaüledék.

Jobbra

Érdes fogaid csoszogására kelsz. A beszűrődő napfény feléd fordul, ritmusosság sugárzik a tapétából, langymeleget csókol szádra a ma. Nyújtózkodás izzít be, a neki-rugaszkodási törvények megmaradásodat szavatolandó a jelenbe löknek. Egy kicsit nehézkesen túrsz hajadba ásitás közben, a tér lassan köréd tágul. Hátra vereget, és biztatón pillant rád a tudományosan ellenőrzött gazdasági társulások terméközöne. Próbálsz füttyörészve enni, odaégett rántottád azonban felhívja magára a figyelmedet. Forró teával gyógyítod harcos tüsszentéseid fellegvárát: nyolc papír zsebkendőt használsz el indulásig, aztán kulcsfordítás, lépcsőkön pattogás, és az elmaradhatatlan csókolom, Erzsi néni.

Az utca zúg, a fény van, elképzelhetetlen a visszavonulás, a robosztus kapuk olajossá válnak a tenyeredben, átcsúszol egy színtelen mezőre, ahol fekete nyúl harap a talpadba, rálépsz, szétfröccsen a tarlón – vére lángolva menekül a barázdákba. Felhők köpködnek a bokádra, báránnyestük öklelve tol tölgyfád törzséhez. Beletaszítanak az odvába, rókakölykök dudálnak a füledbe, három félkörös ívjárat, hallgatózol, a világ zsi bongása lovak dübörgő vágójába torkollik, dobok tamja rázza porckorongjaidat, aztán munkahelyi belépőd torzójában találsz magad. Köszönhetsz az embereknek; itt működőképes a fogadjisten suta szemérmessége, pár kézszorítás is belefér. Olykor te sem látod az alagút végét, jöllehet te valóban tudod, mi az alagút. Évtizedek óta megkülönböztetett figyelemmel kísérheted a lehetőségek formálisan megőrzött, persze többszörösen átgépeelt oldalait, kizárólag olvasni felejtettél el.

Kilencven fokos fordulattal csimpaszkodsz a kávéautomatára, tejjel hosszú a kávé, két cukorral, kolléganőd vörös haja neked lobog, hozzád fordul pátyolgatás végett, sóhajai és testének sietős ringatódzása végtelenül utal, de most minden hideg, csak kínssenvedésként képzelhetnéd el, oda sem figyelsz. Inkább be az irodába, hogy ceruzát hegyezz, radírt tisztíts, készülj: lelkileg kiegyensúlyozottnak tűnj.

Ujjaid bénán ájuldoznak, odakint harsonák csitítják az utcán kóborló kölyköket, örömmel készül elterjedni, mégis ki kell menned. Az öregedés jeleit homlokodra rajzolod a mosdó tükreben fekve, rágyújtasz, hátradólsz, tehetetlenséget érezvén a hasadat fájlad. Átadod magad ennek a talmi viszketésnek, először a fülzsírodat piszkálgatod, majd véresre vakarod magad, az első csepre azonnal tekercesek zuhannak a csempékből, hogy elszorítsák a csuklódat – hogy végre visszasétálj dolgozni.

Pizsamád csíkozása vibrál cigarettád dobozán. Nem tudhatod, a pincérlány azóta volt-e valakivel, de vissza fogsz menni abba a kávézóba, esetleg a parkban is üldögélsz pár percet, még a fél hat körüli érkezési szándékod sem tűnik abszurdnak. Most már tényleg érted, hogy vágyakozás és merészség kell az átéléshez, a beleéléshez, elkese-redett önbizalmi hányados, akárha a város alatti csatornában gyártanád a fogalmakat a futószalagon, minden nap más színűre festened a vizet, kiábrándult, keserű patkányokkal és csapdába esett, öncsonkító színészekkel kelnél és feküdnél, boldogan vállalva a sorsodat.

Hirtelen eszedbe ötlük a hangja, az a csacsogón boldogító, lágyan susogó, igaz, amolyan egyenetlen tónusú szoprán, jóllehet egészen bizonyos lehetsz benne, soha többé nem találkoztok, se így, se úgy, hiszen mindig is a gyávaság bújtatott, simogatott, szeretgetett, gyenge vagy, védtelen, és ebben nem változol – kontra és rekontra: a tér apró, hangokból álló dallamot nyom az orrodba, ég a kezed alatt a munka, repül az idő, ha-ha.

Puskás Balázs

a te tengered

szoknyád zsebében gyűlnek
apró ajándékai

boldogan mutatod
tenyeredben az újabb kupacot

a homokban keskeny fehér sáv
végig a part mentén

hordja neked fáradhatatlanul
talán szerelmesebb beléd mint én

álmatlanság

felszállni készülő veréb
szemhéjad alatt az apró remegés

néha egész sokáig nézem
körültted a feketeséget

egy karnyújtásnyira se
hogyan ne legyek szomszéd

mozdulatlanságom
egy pohár víz

Kondor Ilona

Egy szál rózsa

És hol a hold,
és hol az álom?
Szirmokat bont
a rózsáágon.

Egy szál rózsa,
benne emlék.
Tükrében láng,
tükrében ég.

Négysoros

Az ég redői
edzik lelkemet.
Nem akarok csillag lenni,
csak kikelet.

Zsonda Márk

Lussonium

(Grexa. Izabellának)

talpunk alatt Róma erődje
 – Lussonium –
 pár ásónyom mély múlt

a szelvényt nyessük
 – Róma dicső halott –
 porán új csata dől
 kongó kút

gyönyörű szemed kék limese
 alatt gyűl
 bőrökbe öltözött szerelmem
 barbár tüze

áll falad alatta vérzek
 benn lyra
 kint dühödt ostromzaj
 törzsi ének

tégla fém üveg érme
 Róma-negatív
 vacog a Nap tüzében
 újra bő másfélezer év óta
 finom kezed földből kifordítja
 múló idegentest érzet

áll falad alatta
erdő tövében
Danuvius martja már nem
a túlpartról jövök

öt legiot hozok alád
szemed lehunyod
nyomán a szél hordja ránk a
sajgó-Föld porát

ropog az erdő folyó apad
öt legio
elhallgat tücsök madár
elbújva vár

fogyó hegy repedő erdő
remeg
hegyet völgyé völgyet
heggyé tesztek

fal dől maró porár de kapud'
hagyom
harmincezer lyra ha kell zeng örök
Nyisd kapuid már!